

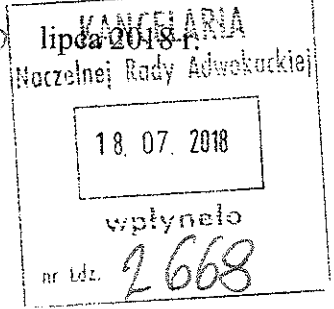
ZASTĘPCA SZEFA
KANCELARII SEJMU

Adam Podgórski

GMS-WP-173-202/18

Warszawa, dnia

13

Prezes

Naczelnej Rady Adwokackiej

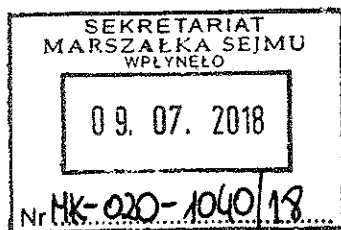
Pan Jacek Treła

Szanowny Panie Prezesie

Z upoważnienia Marszałka Sejmu, uprzejmie przekazuję – w trybie art. 58 pkt 9 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz.U.2018.1184 j.t.) - poselski projekt ustawy o rekompensatach dla byłych najemców lokali mieszkalnych w zasobie m. st. Warszawy pokrzywdzonych brakiem ustawy reprivatyzacyjnej (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Robert Kropiwnicki), z prośbą o przedstawienie opinii.

Z poważaniem

Warszawa, dnia 9 lipca 2018 r.

Szanowny Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. oraz na podstawie art. 32 ust. 2 Uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2012 r. poz. 32, z późn. zm.) niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- **o rekompensatach dla byłych najemców lokali mieszkalnych w zasobie m. st. Warszawy pokrzywdzonych brakiem ustawy reprivatyzacyjnej.**

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy Pana Posła Roberta Kropiwnickiego.

Z poważaniem,
PRZEWODNICZĄCY
KLUBU PARLAMENTARNEGO
PLATFORMA OBYWATELSKA
Sławomir Neumann
Sławomir Neumann

USTAWA

z dnia 2018 r.

o rekompensatach dla byłych najemców lokali mieszkalnych w zasobie m. st. Warszawy pokrzywdzonych brakiem ustawy reprivatyzacyjnej

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa zasady przyznawania oraz obliczania rekompensaty dla osób uprawnionych do otrzymania rekompensaty z tytułu braku ustawy reprivatyzacyjnej właściwej dla m. st. Warszawy oraz katalog tych osób.

Art. 2. Ustawa ma zastosowanie do osób, które doznały szkody majątkowej w wyniku braku uchwalenia ustawy reprivatyzacyjnej.

Art. 3. Ilekroć w przepisach ustawy jest mowa o:

- 1) osobach uprawnionych – należy przez to rozumieć osoby określone w art. 4 niniejszej ustawy;
- 2) rekompensacie – należy przez to rozumieć świadczenie pieniężne, o którym mowa w art. 10 ustawy;
- 3) organie – należy przez to rozumieć właściwy organ m. st. Warszawy;
- 4) wniosku – należy przez to rozumieć wniosek o przyznanie rekompensaty;
- 5) wartości odtworzeniowej lokalu – należy przez to rozumieć wartość ustaloną zgodnie z zasadami określonymi w art. 9 ust. 8 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 1025 i 1104);
- 6) lokalu – należy przez to rozumieć lokal mieszkalny zajmowany przez osobę uprawnioną w chwili przekazania budynku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy.

Rozdział 2

Osoby uprawnione

Art. 4. Osobami uprawnionymi do otrzymania rekompensaty na podstawie niniejszej ustawy są osoby spełniające łącznie wszystkie poniższe kryteria:

- 1) są lub były najemcami lokali w budynkach przekazanych beneficjentom decyzji administracyjnej o ustanowieniu użytkowania wieczystego do nieruchomości, których podstawę stanowi dekret z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz. U. Nr 50 poz. 279) oraz art. 214 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2018 r. poz. 121, 650, 1000, 1089), albo przekazanych właścicielom budynków stanowiących w myśl art. 5 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy odrębne od gruntu nieruchomości, a administrowanych dotychczas przez jednostki organizacyjne m. st. Warszawy;
- 2) były najemcą lokalu w zasobie m. st. Warszawy w dniu przekazania budynku. Za dzień przekazania budynku rozumie się datę podpisania protokołu przekazania budynku;
- 3) w dniu składania wniosku o przyznanie rekompensaty w gospodarstwie domowym średni miesięczny dochód na jednego członka gospodarstwa domowego nie przekracza minimum dochodowego uprawniającego do otrzymania lokalu z zasobu miasta określanego zgodnie z zasadami i w trybie ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1610, z późn. zm.). Rada m. st. Warszawy może decydować o podwyższeniu kryterium dochodowego dla tych osób;
- 4) nie podpisały umowy najmu lokalu z zasobu m. st. Warszawy lub lokalu w zasobach Towarzystwa Budownictwa Społecznego ze 100% partycypacją miasta po dacie przekazania nieruchomości, o której mowa w ust. 1 powyżej;
- 5) w dniu składania wniosku nie posiadają własności lokalu, własności nieruchomości budynkowej lub jej części, spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu lub

spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu oraz nie zbyły tych praw w terminie 1 roku przed dniem złożenia wniosku.

Rozdział 3

Wniosek o przyznanie rekompensaty

Art. 5. 1. Wniosek o przyznanie rekompensaty, osoby uprawnione składają do Prezydenta m. st. Warszawy w terminie roku od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Wniosek rozpoznawany jest przez organ niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie trzech miesięcy.

3. Do rozpoznania sprawy przez organ stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 6. Wniosek o przyznanie rekompensaty zawiera:

- 1) dane wnioskodawcy, w tym imię, nazwisko, adres zamieszkania i nr PESEL oraz rachunek bankowy właściwy do wypłaty rekompensaty lub w przypadku braku rachunku wskazanie innej właściwej i prawnie dopuszczalnej formy wypłaty rekompensaty;
- 2) dokumenty poświadczające spełnienie przesłanek określonych w art. 4 pkt 1-3;
- 3) oświadczenie o braku podstaw do wyłączenia objęciem rekompensatą na podstawie art. 4 pkt 4-5.

Art. 7. Organ rozpatrując wniosek o przyznanie rekompensaty weryfikuje wskazane przez wnioskodawcę twierdzenia i dowody. W przypadku powzięcia wątpliwości co do zasadności wniosku, organ może wezwać wnioskodawcę do uzupełnienia dokumentów.

Art. 8. 1. Organ, weryfikując oświadczenie o braku podstaw do wyłączenia objęciem rekompensatą może zwrócić się do organów podatkowych, sądów prowadzących księgi wieczyste, organów prowadzących ewidencje oraz innych właściwych organów i jednostek z wnioskiem o weryfikację zawartych w oświadczeniu twierdzeń, jak również z wnioskiem o udostępnienie pełnych informacji, jakie w ocenie organu niezbędne są dla prawidłowego rozpoznania wniosku.

2. Organy, do których zwróci się m. st. Warszawa z wnioskiem o udzielenie informacji celem weryfikacji wniosku o przyznanie rekompensaty, zobowiązane są do udzielenia wszystkich niezbędnych, objętych wnioskiem informacji, w terminie 10 dni od otrzymania wniosku.

Art. 9. 1. Osoba składająca nieprawdziwe oświadczenia i dane, o których mowa w art. 6 powyżej, w celu uzyskania nienależnego świadczenia, podlega odpowiedzialności karnej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2017 r. poz. 2204, z późn. zm.).

2. W przypadku pobrania nienależnej rekompensaty, w wyniku złożenia nieprawdziwych oświadczeń i danych, o których mowa w art. 6 powyżej, beneficjent zobowiązany jest do zwrotu dwukrotności pobranej rekompensaty. Należności te wraz z odsetkami i kosztami egzekucyjnymi podlegają przymusowemu ściągnięciu w trybie postępowania egzekucyjnego w administracji.

Rozdział 4

Rekompensata

Art. 10. Rekompensata dla byłych najemców lokali mieszkalnych w zasobie m. st. Warszawy pokrzywdzonych brakiem ustawy reprivatyzacyjnej ma charakter ryczałtowy i obliczana jest według wzoru:

$$R = 3 \times 12 \times P \times 3\% W$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

R – kwotę rekompensaty,

P - powierzchnię użytkową uprzednio zajmowanego lokalu komunalnego,

W- wartość odtworzeniową obowiązującą na dzień składania wniosku.

Art. 11. 1. W przypadku większej liczby uprawnionych z lokalu, uprawnionemu, który złoży wniosek o rekompensatę wypłacona zostanie ona w wysokości odpowiedniej do przysługujących mu udziałów.

2. Pozostałe środki z rekompensaty zostaną wypłacone na rzecz innych uprawnionych po złożeniu wniosku zgodnie z niniejszą ustawą.

Art. 12. Rekompensata wypłacana jest na rachunek bankowy osoby uprawnionej, wskazany we wniosku lub w przypadku braku rachunku w inny wskazany i prawnie dopuszczalny sposób, ze:

- 1) środków budżetu państwa zgromadzonych w ramach tzw. Funduszu Reprywatyzacji, o którym mowa w art. 56 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i niektórych uprawnieniach pracowników (Dz. U. z 2017 r. poz. 1055 oraz z 2018 r. poz. 702), oraz
- 2) środków zgromadzonych na skutek zwrotu nienależnych świadczeń w trybie art. 31 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprywatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 718 oraz z 2018 r. poz. 431).

Art. 13. 1. Decyzję o wypłacie bądź odmowie wypłaty rekompensaty podejmuje Prezydent m. st. Warszawy.

2. Wniosek o wypłatę rekompensaty z Funduszu Reprywatyzacji składany jest przez organ w trybie przewidzianym w § 3 Rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 23 marca 2017 r. w sprawie szczegółowego sposobu prowadzenia gospodarki finansowej Funduszu Reprywatyzacji (Dz. U. z 2017 r. poz. 647).

3. Decyzję o wykorzystaniu środków, o których mowa w art. 12 ust. 2 niniejszej ustawy, podejmuje Prezydent m. st. Warszawy.

Rozdział 5

Przepisy końcowe

Art. 14. Ustawa wchodzi w życie po upływie terminie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Potrzeba i cel projektu ustawy

Zasadniczym celem projektowanej ustawy jest stworzenie rozwiązań prawnych, które umożliwią wypłatę rekompensat finansowych dla byłych najemców lokali mieszkalnych z zasobu m. st. Warszawa, którzy zostali pokrzywdzeni brakiem wprowadzenia ustawy reprivatyzacyjnej właściwej dla Miasta Stołecznego Warszawy. Intencją Projektodawcy jest wprowadzenie systemowego, trwałego oraz sprawiedliwego rozwiązania, które umożliwi dokonanie wypłat świadczeń pieniężnych tym, którzy doznali szkody majątkowej w wyniku braku ustanowienia odpowiednich regulacji w postaci ustawy reprivatyzacyjnej. W ocenie Projektodawcy ujętym w niniejszym projekcie podmiotom należy się odpowiednia rekompensata za wyrządzoną szkodę majątkową.

Intencją Projektodawcy jest wprowadzenie przejrzystego i sprawiedliwego systemu wypłat rekompensat finansowych należnych osobom pokrzywdzonym. Kluczowe jest przede wszystkim zapewnienie wszystkim uprawnionym równego traktowania i stworzenie transparentnych zasad przyznawania takich rekompensat, w procedurze, której reguły byłyby stałe i przewidywalne dla jej uczestników. Proponowane zasady wypłat rekompensaty mają być proste i czytelne dla adresatów, tak aby cały proces mógł zostać maksymalnie szybko sfinalizowany przy jednoczesnym zachowaniu wszystkich praw osób pokrzywdzonych składających wnioski zgodnie z trybem określonym w niniejszej ustawie.

Mając powyższe na uwadze należy wskazać, że projektowana ustawa, zakładająca możliwość wypłaty rekompensat byłym lokatorom komunalnym, którzy mieszkają lub mieszkali w budynkach zwróconych na podstawie Dekretu z dnia 26 października 1945 r. a którym, miasto nie udzieliło pomocy w postaci zapewnienia innego lokalu z zasobu miasta lub zasobu Towarzystwa Budownictwa Społecznego jest jak najbardziej konieczna. Sprawy te wymagają uregulowania, gdyż dalsze pozostawienie ich bez jakichkolwiek rozwiązań łączy się z usankcjonowaniem szkód powstałych w konsekwencji braku wprowadzenia ustawy reprivatyzacyjnej oraz nierównego traktowania osób będących w analogicznych do siebie sytuacjach. Stąd w ocenie Projektodawców zaproponowane w niniejszym projekcie jasne i przejrzyste zasady

proceduralne, jak również szybka ścieżka rozpoznawania wniosków przez właściwe organy zagwarantuje sprawiedliwe zaspokojenie powstałych szkód.

2. Rzeczywisty stan w dziedzinie, która ma być unormowana oraz różnica pomiędzy dotychczasowym, a projektowanym stanem prawnym

Wskazane powyżej cele projektu oraz jego potrzeba podyktowane są faktem, iż obecnie brak jest w ustawodawstwie polskim zarówno ustawy reprivatyzacyjnej właściwej dla m. st. Warszawy jak i innej ustawy spójnie regulującej kwestie prawne dotyczące budynków potencjalnie podlegających reprivatyzacji i sytuacji ich obecnych lokatorów.

Oznacza to, że kwestie będące przedmiotem projektowanej regulacji nie są nigdzie kompleksowo unormowane. Brak jest jednego aktu normatywnego w pełni regulującego kwestie objęte projektowaną ustawą. Dotychczasowy stan prawny nie reguluje bowiem sytuacji osób będących byłymi najemcami lokali mieszkalnych z zasobu m. st. Warszawa, którzy zostali pokrzywdzeni brakiem wprowadzenia ustawy reprivatyzacyjnej. Obecne ustawodawstwo nie wskazuje zasad przyznawania i obliczania należnych im rekompensat a także nie podaje wyraźnego katalogu osób, które do takiej rekompensaty są uprawnione. Jak wskazano powyżej, w ocenie Projektodawcy analiza rzeczywistego stanu w dziedzinie, której projektowana ustawa dotyczy, wskazuje zatem na brak jakiegokolwiek unormowania powyższych kwestii.

Zgodnie z projektowanymi regulacjami, do uzyskania rekompensaty uprawnione będą te osoby, które poniosły faktyczną szkodę majątkową. Przeprowadzone na podstawie posiadanych danych analizy wskazują, że w analizowanym okresie w budynkach reprivatyzowanych na podstawie dekretu Bieruta zamieszkałych było ok 7500 lokali. Na dzień projektowanej ustawy wynika, iż skutecznie udało się zakończyć postępowania dotyczące lokali w ponad 3200 sprawach. W efekcie oznacza to, że na dzień obecny do rozwiązania pozostaje sprawa około 4100 lokali, przy czym mając na względzie zaproponowane niniejszym projektem ustawy kryteria spełniać będzie około 3000 lokali. W celu prawidłowego zakończenia istniejącej sytuacji Projektodawca proponuje wprowadzić ustawowe kryteria w zakresie rekompensaty, tj. aby wnioskodawcy:

1. są lub byli najemcami lokali w budynkach przekazanych beneficjentom decyzji administracyjnej o ustanowieniu użytkownika wieczystego do nieruchomości, których podstawę stanowi dekret z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz. U. Nr 50 poz. 279) oraz art. 214 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2018 r. poz. 121 ze zm.), albo przekazanych właścicielom budynków stanowiących w myśl art. 5 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy odrębne od gruntu nieruchomości, a administrowanych dotychczas przez jednostki organizacyjne m. st. Warszawy.;
2. były najemcą lokalu w zasobie m. st. Warszawy w dniu przekazania budynku. Za dzień przekazania budynku rozumie się datę podpisania protokołu przekazania budynku;
3. w dniu składania wniosku o przyznanie rekompensaty w gospodarstwie domowym średni miesięczny dochód na jednego członka gospodarstwa domowego nie przekracza minimum dochodowego uprawniającego do otrzymania lokalu z zasobu miasta określanego zgodnie z zasadami i w trybie ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1610 ze zm.). Rada m. st. Warszawy może decydować o podwyższeniu kryterium dochodowego dla tych osób;
4. nie podpisały umowy najmu lokalu z zasobu m. st. Warszawy lub lokalu w zasobach Towarzystwa Budownictwa Społecznego ze 100% partycypacją miasta po dacie przekazania nieruchomości, o której mowa w ust. 1 powyżej;
5. w dniu składania wniosku nie posiadają własności lokalu, własności nieruchomości budynkowej lub jej części, spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu lub spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu oraz nie zbyły tych praw w terminie 1 roku przed dniem złożenia wniosku.

Powyższe ma na celu zapewnić, że rekompensaty trafią w ręce tylko i wyłącznie osób faktycznie pokrzywdzonych w wyniku zwrotu budynków, w których osoby te wynajmowały lokale, a jednocześnie którym miasto nie udzieliło dotychczas pomocy w zakresie zaspokojenia potrzeb lokalowych. Powyższe sformułowanie katalogu osób

uprawnionych do otrzymania rekompensaty jest gwarancją, iż beneficjentami ustawy zostaną osoby w trudnej sytuacji materialnej, które zostały pokrzywdzone brakiem przepisów dotyczących reprivatyzacji, normujących status osób wynajmujących lokale w zwracanych przez miasto budynkach.

Celem uniemożliwienia pobierania nienależnych rekompensat, m. st. Warszawa zostało wyposażone w szereg narzędzi pozwalających na weryfikację zasadności złożonego wniosku. Przede wszystkim m. st. Warszawa celem weryfikacji takiego wniosku, uprawnione zostało do zwrócenia się do wszelkich organów mogących mieć informacje w przedmiocie spełniania przez wnioskodawcę przesłanek określonych w art. 4 Projektu. Ponadto, Projekt zakłada odpowiedzialność karną i obowiązek zwrotu dwukrotności pobranej rekompensaty w przypadku wskazania we wniosku nieprawdziwych danych i w konsekwencji uzyskania nienależnego świadczenia.

Projekt zawiera także ścisłe warunki formalne, którym powinny odpowiadać wnioski o wypłatę rekompensaty. Postępowanie w sprawie wypłaty rekompensaty zyskało przymiot postępowania administracyjnego, co ma zapewnić jego terminowość, rzetelność oraz wprowadzić element nadzoru – także sądowno administracyjnego.

Co istotne, jednym z postanowień Projektu jest fakt, iż rekompensata przypisana jest niejako do lokalu, który musieli opuścić najemcy wskutek reprivatyzacji. Oznacza to, że niezależnie od liczby osób uprawnionych do lokalu, kwota rekompensaty pozostaje niezmienna i jeżeli zaistnieje taka konieczność, jest ona dzielona proporcjonalnie pomiędzy uprawnionych.

Zgodnie z przewidzianym w Projekcie rozwiązaniem, kwota należnej beneficjentom rekompensaty ma charakter ryczałtowy i jest obliczana jako iloczyn lat okresu wypowiedzenia umowy najmu lokalu (trzy lata) – a więc maksymalnego ustawowego okresu wypowiedzenia, ilości miesięcy w roku (12), powierzchni użytkowej wynajmowanego lokalu oraz 3% wartości odtworzeniowej lokalu obowiązującej na dzień składania wniosku. Zgodnie z poczynionymi szacunkami, rekompensata obliczona według tego wzoru dla mieszkania o pow. 60 m² wynosi na dzień składania niniejszego Projektu ustawy 32.162 zł.

Środki na wypłatę rekompensat przewidziane zostały w dwóch źródłach. Pierwszym z źródeł pozyskiwania niniejszych środków jest istniejący już Fundusz Reprivatyzacji.

Drugim źródłem mają być środki, które zostały zwrócone m. st. Warszawa w trybie art. 31 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych

z naruszeniem prawa. W konsekwencji, w wypłatach rekompensat będą partycypowały budżet państwa oraz budżet m. st. Warszawy.

W celu zabezpieczenia skuteczności oraz prawidłowości wypłacanych środków z tytułu rekompensaty, projektodawca wskazał dwa rodzaje odpowiedzialności. Pierwsza z nich jest to odpowiedzialność karna dla osób, które złożą nieprawdziwe oświadczenia i dane w celu uzyskania nienależnego świadczenia. Z uwagi, iż w tym zakresie istnieją odpowiednie przepisy prawa karnego, projektodawca odesłał jedynie do odpowiedniej ustawy. Z kolei w odniesieniu do przypadków uzyskania środków z rekompensaty w sposób nieuprawniony, projektodawca przyjął rozwiązanie systemowe, które istnieje już w regulacjach prawnych dotyczących dodatków mieszkaniowych. W efekcie, w sytuacji pobrania nienależnej rekompensaty beneficjent został zobligowany do zwrotu dwukrotności pobranej rekompensaty. Jednocześnie projektodawca przyjął, że podobnie jak przy dodatkach mieszkaniowych, nienależnie pobrane kwoty wraz z odsetkami i kosztami egzekucyjnymi będą podlegać przymusowemu ściągnięciu w trybie postępowania egzekucyjnego w administracji.

Reasumując, w ocenie projektodawcy, niniejszy Projekt stanowi kompleksowe i wyczerpujące rozwiązanie problematyki zadośćuczynienia byłym najemcom lokali mieszkalnych z zasobu m. st. Warszawa, pokrzywdzonych brakiem ustawy reprivatyzacyjnej.

3. Przewidywane skutki społeczne, gospodarcze, finansowe i źródła finansowania

Jak już zostało wskazane, proponowane zmiany mają za zadanie zagwarantować osobom pokrzywdzonym brakiem ustawy reprivatyzacyjnej rekompensatę za brak pomocy ze strony miasta. Wprowadzenie przepisów projektowanej ustawy przyczyni się do ujednoczenia i pełnego unormowania ich sytuacji prawnej. Skutkiem tego będzie zagwarantowanie im sytuacji zgodnie z podstawowymi zasadami prawa. Zapewni

szersze, bardziej konkretne i praktyczne wsparcie dla lokatorów budynków mieszkalnych z zasobu m. st. Warszawa, którzy zostali pokrzywdzeni brakiem wprowadzenia ustawy reprivatyzacyjnej. Przedmiotowa ustawa wprowadzi także stabilność do sytuacji prawnej tych osób oraz relacji społecznych w zakresie dotyczącym kwestii reprivatyzacji. W opinii Projektodawcy efektem wprowadzenia przedmiotowej ustawy będzie zatem wynagrodzenie osobom pokrzywdzonym z tytułu braku ustawy reprivatyzacyjnej poniesionych przez nie szkód i życia w niepewnej sytuacji prawnej. Zapewni także kompleksową ochronę ich praw.

Wdrożenie w życie projektu wymaga nakładów finansowych w maksymalnej wysokości 98 milionów złotych. Potencjalnym źródłem finansowania projektowanej ustawy winien być budżet państwa oraz budżet m. st. Warszawy. Środki na jej realizację powinny pochodzić z Funduszu Reprivatyzacji, którego celem jest zaspokajanie roszczeń byłych właścicieli mienia przejętego przez Skarb Państwa oraz środków pochodzących ze zwrotów nienależnych świadczeń zwracanych miastu na podstawie art. 31 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa. Ponadto należy wskazać, że pokrycie nakładów finansowych poczynionych na realizację niniejszego projektu z budżetu państwa winno nastąpić w zakresie, w którym została wstrzymana dotacja dla m. st. Warszawy na wypłatę odszkodowań dla beneficjentów decyzji reprivatyzacyjnych.

Zgodnie ze wstępnymi szacunkami, przeciętna rekompensata dla lokalu o powierzchni 60 m² wynosi na dzień składania niniejszego Projektu ustawy 32.162 zł, a dla 40 m² – 21.442 zł. Przy założeniu, że uprawnionych do uzyskania rekompensaty jest ok. 3000 osób, łączna kwota, jaką niniejsza regulacja obciąży budżet państwa zamyka się w kwocie około 96 mln zł.

Jak ponadto wspomniano, Projekt zawiera szereg obwarowań mających zapobiegać ubieganiu się o wypłatę rekompensaty przez osoby nieuprawnione, w konsekwencji przeznaczone na realizację Projektu środki, winny trafić wyłącznie do jego rzeczywistych beneficjentów, których katalog został określony w sposób precyzyjny i zamknięty.

4. Ocena zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej

Przedmiot projektu niniejszej ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

